

περιστέριον, προσητημένην εἰς τὸν λαιμόν του, ὡς ἐκ μέρους δῆθεν τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια, νεοτοτροφούντα κατ' ἐκείνην τοῦ ἔτους τὴν ὥραν, παρεκάλουν τὸν Σουλτάνον νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς κυνηγούς.¹ Τελετὴ βιωφελεστάτη, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν εἶθε νὰ ἐμιμοῦντο καὶ οἱ ἡμέτεροι, τῶν ὁποίων ἡ κατὰ τοῦτο ἀμεριμνία κινδυνεύει νὰ ἐξαλείψῃ τῶν περδίκων ἰδίως τὸ γένος ἀπὸ τῶν τοῦ Αἰγαίου νήσων, ὅπου ἡ γινομένη τὸ Πάσχα τῶν ὠν αὐτῶν θραῦσις εἶνε ἀνυπολόγιστος!²

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

138.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοσοῦτον περιουτολόγος, ὥστε καὶ κακολογεῖ ἐαυτὸν, προκρίνων τῆς σιωπῆς καὶ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν κακολογίαν.

139.

Μία ἐκ τῶν αἰτιῶν, ὧν ἔνεκεν ὀλιγοστοὺς εὐρίσκει τις ἐν συνομιλίᾳ ἀνθρώπους λογικούς καὶ εὐάρεστους, εἶναι ἡ ἐξῆς·

Σχεδὸν οὐδεὶς ἐκ τῶν συνδιαλεγόμενων συλλογίζεται ποῖαν ἀκριβῶς πρέπει νὰ δώσῃ πρὸς τὸν λαλοῦντα ἀπόκρισιν, ἀλλ' ὅλοι κατὰ νοῦν ἔχουσι τὸ τί θέλουσι νὰ εἰπωσιν. Οἱ δὲ ἐπιτηδείτεροι καὶ φιλοφρονέστεροι ὑποκρίνονται ὅτι προσέχουσιν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ὑποφαινομένη αὐτῶν διάνοια μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀδιαφορίας αὐτῶν πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ περὶ τῆς μεγάλης σπουδῆς, μεθ' ἧς προσπαθοῦσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ ἀγαπῆτὸν τῆς διμιλίας αὐτῶν θέμα. Δὲν ἐννοοῦσι δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀνάρμοστος αὐτῶν αὐταρέσκεια οὔτε θέλγει, οὔτε πείθει τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν καταλαμβάνουσιν, ὅτι μία ἐκ τῶν ἄκρων τελειότητων τοῦ ἐν συνομιλίᾳ διαπρέποντος εἶναι τὸ καλῶς καὶ ἀκούειν καὶ ἀποκρίνεσθαι.

140.

Πολλάκις εἰς μεγάλας θὰ περιέπιπτεν ὁ νοήμων ἀπορίας, ἐὰν οἱ περὶ αὐτὸν ἀνοήτων δὲν ἀπετέλουσαν χορείαν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δικηγόρος ὑπερασπίζων ὑπόθεσιν τινα μικροῦ παιδίου, εἶπε νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς του, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀκρατῆριον ἦτο λίαν συγκεκινημένον. Ἀναλαμβάνει παρευθὺς τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐξακολουθεῖ ἀγορεύων. Τὸ παιδίον κλαίει· οἱ παρόντες ἀδύνατον νὰ ἀναστείλωσι τὰ δάκρυα.—Διατί κλαίεις, παιδί

1. «Περὶ ἀδειῶν τῆς κυνηγεσίας» ἰδὲ 73 φυλλάδιον τῆς Ἑστίας, σ. 333. Σ. τ. Δ.

2. Κωνσταντινουπόλις, ὑπὸ Σ. Δ. Βυζαντίου.

μου, ἐρωτᾷ αὐτὸ ὁ ἀντίδικος· «Μὲ τσιμπᾷ αὐτὸς», ἀπεκρίθη τὸ παιδίον δεικνύον τὸν δικηγόρον του. Παραχρῆμα οἱ πρὶν δακρύνοντες ἀνεκάγχασαν θορυβῶδῶς καὶ ἐσύριζαν τὸν ῥήτορα, ὅς τις ἵνα συγκινήσῃ τοὺς δικαστὰς ἐπενόησε τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον δόλον.

Ἄδοκιμὸν τινα τραγικὸν ποιητὴν ἠρώτα τις διὰ τί δὲν συγγράφει κωμωδίας;

— Ἄφ' ὅτου ἀνέγνωσα τὸν Μολιέρου δὲν ἐπιχειρῶ πλέον νὰ γράψω κωμωδίας.

— Φαίνεται, ὑπέλαβέ τις τῶν παρόντων, οὐδέποτε ἀνεγνώσατε τὸν Ῥακίαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μὴ στηριχθῆς οὔτε εἰς μέγαν ἄρχοντα, οὔτε εἰς παλαιὸν τοῖχον.

Καλλίτερον νὰ ἵππευῇ τις ὄνον, παρά νὰ κρημισθῇ ἀπὸ ἵππον. Κάλιον νὰ ἦνε κεφαλὴ ποντικού ἢ οὐρὰ λέοντος.

Λύπη χήρας ἀρχίζει τὴν κυριακὴν καὶ πτελιώνει τὴν τετράδην. (Ἰσπανικαὶ παροιμίαι).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Βερολίῳ ἰδρῦθη γυναικεῖος σύλλογος οὗ κατὰ πάντα ὅμοιος οὐδαμῶς ἀλλαγῶς ὑπάρχει. Ὀνομάσθη δὲ σύλλογος τῶν καλῶν οἰκοκυρῶν διότι ἡ ἕδρυσις αὐτοῦ ἐγένετο τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν καλῶν οἰκοκυρῶν τῆς πόλεως.

Ὁ σύλλογος οὗτος καίπερ οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδρυμένος, παρέσχεν ὅμως δείγματα εὐάρεστα εὐδοκίμησεως καὶ προόδου. Ἐχει δὲ πλὴν ἄλλων καὶ ἐπιτηδες χημικὸν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐξετάζονται πάντα τὰ τρόφιμα, τὰ τοσοῦτον νοθευόμενα τὴν σήμερον, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο χρησιμεῖον ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ. Τὸ ἐργαστήριον δὲ τοῦτο ἔχει διευθυντὴν χημικὸν τινα πτυχιούχον.

Πέρυσιν ἐγένοντο καθ' ἐκάστην δοκιμαὶ καὶ πειράματα, ἐξετάσθησαν τὰ χοιρομήρια, τὸ γάλα, ὁ ζύθος ὡς καὶ οἱ τάπητες καὶ αἱ ὄπται πλίνθοι.

Ὁ αὐτὸς δὲ χημικὸς ἐδίδαξε τὰ μέλη τοῦ συλλόγου σειρὰν μαθημάτων πρακτικῆς χημείας, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ὁκτωβρίου 1878 προσετέθη εἰς τὸν σύλλογον καὶ σχολὴ μαγειρικῆς, ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἐγίνοντο καὶ πειράματα χημείας ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τῆς μαγειρικῆς.

Κατὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν, τριάκοντα μαθήτρια ἐμορφώθησαν διδασκόμεναι τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ἀνὰ τέσσαρας ὥρας καὶ ἑτέρας τέσσαρας ὥρας καθ' ἐκάστην πρὸς ἐμάθησιν τοῦ παρασκευάζειν διάφορα φαγητά, ἄρτον κτλ. κτλ. Ταῦτοχρόνως δ' ἐδιδάσκοντο καὶ ὑγιεινὴν, νοσοκομικὴν κλπ. Τὸν δὲ παρελθόντα ἰανουάριον ἐγένοντο αἱ πρῶται ἐξετάσεις.

Ἄλλ' ὁ σύλλογος δὲν περιορίσθη μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ἀλλὰ διένειμε καὶ βραβεῖα εἰς τὰς θεραπαίνας καὶ θεραπαινίδας, αἵτινες μένουσιν ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Πέρυσιν ἐβραβεύθησαν τριάκοντα ἐξ τοιαῦται. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ βραβεῖου ὀφείλει νὰ ὑπηρετήσῃ τις πιστῶς πέντε κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μέλους τινὸς τοῦ συλλόγου.

Ὁ σύλλογος πρὸς τούτοις μεριμνᾷ καὶ περὶ εὐρέσεως ἐργασίας καὶ ὑπηρεσίας. Κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἐκθεσιν ὁ σύλλογος εὗρεν ἐργασίαν εἰς 2400 γυναικας θεραπαινίδας, θαλαμηπόλους, τροφούς, ραπτρίδας, πλυντρίδας κλπ. κλπ.

Ἐκ τούτων πάντων καταδεικνύεται πόσον ὠφέλιμος εἶνε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος σύλλογος τῶν κυριῶν τοῦ Βερολίνου, ἃς εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ αἱ ἡμέτεραι κυραὶ αἱ τὸν ὑπὲρ τῆς γυναικείας παιδείσεως σύλλογον εὐδοκίμως συγκροτοῦσαι, εἰς ὃν δύνανται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ εἰσάγωσι τι τῶν ὁμολογουμένως ἀξιολόγων ἔργων τοῦ ἐν Βερολίῳ εὐδοκίμουσιντος συλλόγου.

Πολὺν χρόνον ἐν Γαλλίᾳ ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή τῶν ρακῶν, διότι ὡς γνωστὸν ἐχρησίμευσον ὡς πρώτη καὶ κυριωτάτη ὕλη πρὸς κατασκευὴν τοῦ χαρτοῦ, τοῦ πλουτίου τούτου κλάδου τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας. Τοῦτο δὲ διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 1771 μέχρι τοῦ 1860, ὅτε κατὰ συνθήκην γενομένην μετὰ τῆς Ἀγγλίας ὠρίσθη τέλος ἐξαγωγῆς τῶν ρακῶν 12 φράγκα τὰ 100 χιλιόγραμμα (ἐκάστου χιλιόγραμμου ἰσοδυναμοῦντος πρὸς δράμια 312 ¹/₂).

Κατὰ τὰς συνθήκας δὲ τὰς ὑπογραφείσας μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ τῆς Πρωσίας τῷ 1864 καὶ 1865 ἠλαττώθη τὸ τέλος τῆς ἐξαγωγῆς εἰς 9 φράγκα τὰ 100 χιλιόγραμμα ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1866, εἰς 6 φρ. ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1868 καὶ 4 φρ. ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1869.

Τινὲς χῶραι, οἷον ἡ Αὐστρία, ἡ Ρωσία, ἡ Ὀλλανδία καὶ ἡ Πορτογαλία δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἐξαγωγήν τῶν ρακῶν, ἐν ᾧ ἡ Ἰταλία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Βαρβαρία ἔχουσιν ἐλευθέραν τὴν ἐξαγωγήν.

Πρὸς κατασκευὴν τοῦ χαρτοῦ ἐν Γαλλίᾳ δαπανῶνται κατ' ἔτος ἑκατὸν ἑκατομμύρια χιλιόγραμμων ρακῆ, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος ἐξ αὐτῆς τῆς Γαλλίας προέρχεται, οὐκ ὀλίγη δὲ ποσότης καὶ εἰσάγεται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ χρησίου ποσοῦ. Οἷον τῷ 1877 εἰσῆχθησαν ρακῆ 26 ἑκατομμυρίων χιλιόγραμμων τῷ δὲ 1878 μόνον 15 ἑκατομμ.

Καὶ ἡ εἰς Μασσαλίαν εἰσαγωγή κηξήθη ἐπισθητῶς. Πρὸ τινων δ' ἐτῶν ἡ εἰσαγωγή ἐξισούτο πρὸς τὸ τρίτον τῆς ὅλης εἰς Γαλλίαν εἰσαγωγῆς. Οἷον τῷ 1878 ἐκ 15 ἑκατομμ. ρακῶν καὶ ἐφθαρμένων σχοινίων εἰσαχθέντων εἰς Γαλλίαν, ἑκατομμ. εἰσῆχθησαν εἰς μόνην τὴν Μασσαλίαν.

Αἱ μέγιστα δὲ ποσότητες τῶν ἐκ βαμβάκινων ὑφασμάτων ρακῶν προέρχονται ἰδίως ἐξ Ἀλγερίας, Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος, τὰ δὲ σχοινία εἴτε πισωμένα εἴτε μὴ προέρχονται τὰ πλεῖστα ἐξ Αἰγύπτου καὶ Τουρκίας. Τὸ δὲ πλεῖστον τῶν ἐκ μαλλίνων ὑφασμάτων προέρχεται ἐξ Ἰσπανίας, Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος. Καὶ τῷ μὲν 1877 εἰσῆχθησαν ρακῆ ἀξίας φρ. 11,502,876, τῷ δὲ 1878 φρ. 7,554,894. Τεσσαράκοντα δὲ περίπου καταστήματα ὑπάρχουσιν ἐν Μασσαλίᾳ μετερχόμενα τὸ ἐμπόριον τῶν ρακῶν, ἀποροφῶντα τὸ τρίτον τῆς ἀξίας ἢ ἀνωτέρω ἀνεγράψαμεν.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ πόλις Λιβουρνον ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀξιολογωτάτη τῶν κατὰ τὴν Μεσόγειον ἀγορὰ τῶν ρακῶν ἕνεκα τῆς ἐλευθέρως ἐξαγωγῆς αὐτῆς εἰς Ἀγγλίαν καὶ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἄλλ' ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ Μασσαλία θεωρεῖται ἤδη τοιαύτη ὡς πρὸς τὴν Γαλλίαν. Τὰ αὐστηρὰ μέτρα τὰ πρὸ τινος ληφθέντα εἰς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἰσχύοντα καθ' ἅπαντας τοὺς κατὰ τὴν Μεσόγειον λιμένας θὰ παρακλώσωσιν ἐπ' ὀλίγον τὴν διαθίβασιν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ἀγοραὶ εὐρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ὡς πρὸς τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο, τὸ τοσοῦτον κινδυνῶδες εἰς τὴν κοινὴν ὑγίειαν, δὲν ὑπάρχει φόβος μὴ ἀγορὰ τις ὑποσκειλίσῃ ἑτέραν τινα.

Τὰ ρακῆ πλὴν τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς τὴν χαρτοποιίαν εἶνε χρῆσιμα καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδίως δὲ τὰ ἐκ μαλλίνων ὑφασμάτων ρακῆ ἕνεκα τῶν λιπαρῶν ὑλῶν ἃς περιέχουσιν ἐχρησίμευσον εἰς τὴν λίπανσιν τῶν ἀγρῶν ἐν Προβηγκίᾳ, ἔθνα παρέχωνον τὰ ρακῆ ταῦτα ἐν τῇ ῥίζῃ τῶν ἐλαίων.

Σήμερον δὲ τὰ μάλλινα ρακῆ χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ὑφαντικὴν, διότι ἐξ αὐτῶν παρασκευάζουσιν ὕλην πρὸς κατασκευὴν μαλλίνων ὑφασμάτων εἰς εὐτελεστέραν τιμὴν πωλουμένων.

Οἱ Ἀγγλοὶ πρόκειται ν' ἀνεγείρωσιν ἐν Κύπρῳ μέγιστον ξενοδογεῖον, οὗτινος ἡ δαπάνη θ' ἀνέλθῃ εἰς 1,500,000 φρ.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ ἐν Πειραιεῖ συνδρομητῆς τῆς Ἑστίας κ. Ν. Κ. Φραντζῆς ἐκοινοποίησεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα· «Ἄντι τῆς ὀλοκλήρου παρασκευῆς δι' ἧς, ὡς ἐν τῷ 172 φύλλῳ τῆς Ἑστίας ἐσημειώσατε, εὐληπτον ἀποβαίνει τὸ ἔλαιον τοῦ ὄνισκου (λάδι τῆς μουρούνας) ἐπιτροφέαται μοι ν' ἀναφέρω ὑμῖν τὸ ἐξῆς ἀπλοῦστατον μέσον: Μία ἢ τὸ πολὺ δύο καραμέλαι τῆς μέντας, χρωματισμέναι—τῶν λευκῶν, αἵτινες ἐν κυλίνδροις πωλοῦνται, μὴ ἐχουσῶν πολὺ τὸ ἄρωμα—πρὸ τῆς λήψεως τοῦ ἐν λόγῳ ἐλαίου, καὶ μία μετὰ τὴν λήψιν, ἀρκοῦσιν ὅπως καὶ ἡ μάλλον χαϊδευμένη κόρη λίαν εὐχερῶς λάβῃ τὸ ἔλαιον τοῦτο.»